

nästan adjektivt, t. ex.: *En g. nyhet.* — *Syn.* Fröjdas, Fröjda sig, Fägna sig, Vara, blifva glad.
GLÄDJE, m. sing. (enligt somliga f.) Nöje öfver ett erhållet godt eller af ett undgåendet ondt. *Känna, erfara g. öfver något. Vara utom sig af g. Göra något med g., gerna. Hafva g. af sina barn, se dem värlartade och lyckliga. Hafva sin g. af, finna g. i något,* erfara glädje af, tycka om något. (Fam.) *G-n står högt upp i taket,* alla i huset äro lifvade af den innerligaste glädje. — *Syn.* Fröjd, Fägnad, Nöje, Jubel, Gammal, Tillfredsställelse, Förnöjelse, Hugnad.

GLÄDJBETYGELSE, f. 3. Händelsen, omständigheten, att man betygar sin glädje öfver något. — *Syn.* Fröjdebetygelse.

GLÄDJEDAG, m. 2. Dag, då man har anledning att glädja sig. — *Syn.* Fröjdedag.

GLÄDJEDRUCKEN, a. 2. neutr. — *et.* (i högre stil) Intagen af den lifligaste glädje.

GLÄDJEELD, m. 2. Eld eller fyrverkeri, som afbrännes, för att betyga sin glädje öfver någon lycklig händelse.

GLÄDJEFATTIG, a. 2. Som erbjuder, bringar föga glädje. *Et g-t lif.*

GLÄDJEFEST, m. 3. Fest, tillställd, för att på ett högtidligt sätt betyga sin glädje öfver någon lycklig händelse. — *Syn.* Fröjdefest.

GLÄDJEFLICKA, f. 1. Se *Sköka*.

GLÄDJEFULL, a. 2. 1) (om person) Lifvad af stor glädje. — 2) (om sak) Som medför, ger anledning till mycken glädje. *En g. händelse.* — *Syn.* Fröjdefull, Glädjerik, Glädjande, Hugnande, Hugnelig, Hugnesam.

GLÄDJEFULLT, adv. Med mycken glädje. — *Syn.* Fröjdefullt.

GLÄDJEHÖGTID, m. 3. Se *Glädjefest*.

GLÄDJEJÄLÖS, a. 2. Som saknar glädje. *Et g-t lif.* — *Syn.* Glädjetom, Glädjefattig.

GLÄDJEMÅLTID, m. 3. Måltid, tillställd, för att betyga sin glädje öfver någon lycklig händelse.

GLÄDJEOFFER, n. 3. (hos Judarna) Offer, som anställdes till följande af någon lycklig händelse.

GLÄDJERIK, a. 2. Se *Glädjefull*, 2. — *Syn.* Fröjderik.

GLÄDJEROP, n. 3. Rop, hvarigenom man uttrycker sin glädje öfver något. — *Syn.* Fröjderop.

GLÄDJESKOTT, n. 3. Skott, som aflossas, för att betyga sin glädje öfver någon lycklig händelse. — *Syn.* Fröjdeskott.

GLÄDJESPRÅNG, n. 3. Språng, hvarigenom människa eller djur uttrycker sin glädje. — *Syn.* Fröjdesprång.

GLÄDJESTRÅLANDE, a. 1. (i högre stil) Som röjer högsta glädje. *Se g. ut. Et g. ansigte.*

GLÄDJESTÖRARE, m. 3. En, som på något sätt stör annans eller andras glädje.

GLÄDJESÅNG, m. 3. Sång, som uttrycker glädje. — *Syn.* Fröjdesång.

GLÄDJETECKEN, n. 3. Tecken till glädje. — *Syn.* Fröjdetecken.

GLÄDJETID, m. 3. Lycklig tid, då man har anledning att glädjas. — *Syn.* Fröjdetid.

GLÄDJETOM, a. 2. Se *Glädjelös*.

GLÄDJETRUMMA, f. 1. Trumslag, som tillkännagifver, att en eldsvåda blifvit släckt. *G-n går.*

GLÄDJETÅR, m. 2. Tår, gutenberg till glädje. *Fälla g-ar.*

GLÄDJEYRA, f. o. **GLÄDJEYRSEL**, m. sing. Sjästillstånd, då man är alldeles yr i hufvudet af, ej vet till sig för glädje.

GLÄDTIG, a. 2. 1) Af naturen böjd för glädje, vanligtvis glad. *En g. människa.* — Säges äfv. om sak, t. ex.: *Hafva ett g-t lynne.* — *Syn.* Se *Glad*, 1, b. — 2) För tillfället glad (bem. 1, a). Säges i denna bem. endast om sak. *Hon var i går vid ett mycket g-t lynne, i en g. sinnestämning.* — *Syn.* Se *Glad*, 2, b.

GLÄDTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara glädtig.

GLÄFS, gläffs, n. sing. 1) Små hundars skällande. — 2) (fig. fam.) Smått ovet.

GLÄFSA, gläffsa, v. n. 2. 1) Skälla. Säges om små hundar. — 2) (fig. fam.) Vara smått ovetig på någon. *G. ur sig något,* komma fram med något smädligt, förnämmande.

GLÄNSA, v. n. 2. Kasta starkt sken ifrån sig, såsom blanka, polerade ytor. *De blanka vapnen g-ste i solen.* (Fig.) *Hennes ögon g-ste af fröjd,* hade ett ytterst lifligt uttryck. — *Syn.* Se *Lysa*. — Part. pres. *G-nde* brukas nästan adjektivt, t. ex.: *G. yta, g. ögon.* — *Glän sande, n. 4.*

GLÄNT, s. sing. oböjl. (fam.) Brukas endast i uttrycket *På g.*, en smula öppen (om dörrar, portar), t. ex.: *Dörren stod på g. Ställa dörren, porten på g.*

GLÄNTA, v. n. 1. (fam.) *G. på en dörr,* öppna den helt litet.

GLÄTTA, v. a. 1. Göra glatt. — *Syn.* Polera. — *Glättande, n. 4. o. Glättning, f. 2.*

GLÄTTARE, m. 3. (tekn.) Ett slags hårdadt stålverktyg, likt en Rifäl (se d. o.) och begagnadt, för att invändigt polera hål, som blifvit upprymda med rifäl, men ännu äro något ojemna efter dessa.

GLÄTTHOLS, n. 3. eller **GLÄTT-TRÄ**, n. 4. Ett glatt stycke trä, hvarmed klackar, ränder och sulor på skodon glättas. — Skrifves äfven (enligt tyskan) *Glättholz*.

GLÄTTSTEN, m. 2. Tjockt, halfrundt, ofvan något intryckt stycke glas, hvarmed stärkt linne glättas.

GLÄTTSTÅL, n. 3. Se *Polerstål*.

GLÖD, m. sing. kollektivt. 1) Glödande kol. *Raka fram g-en efter en brasa i en kakelugn. Steka på g.* (Fig.) *Stå som på g.,* befinna sig i en ytterst farlig eller brydsam belägenhet inför någon, som man fruktar. — 2) Brukas i fig. mening, för att uttrycka häftighet, våldsamheten af en passion, o. s. v. *Delta förmädder ej askyla g-en af hans kärlek.*

GLÖDA, v. n. 2. 1) Lysa med ett hvitt eller rött sken. Säges om starkt upphettade kroppar. *Et vedtrå, ett jern, som g-der i elden.* — 2) (fig.) Vara i högsta grad uppedad af någon känsla eller passion. *G. af kärlek, hat, hänförelse för en idé.* — *Syn.* Brinna. — Part. pres. *G-nde* brukas ofta nästan adjektivt, t. ex.: *Et g. kol.* (Fig.) *G. nit, kärlek.*

GLÖDBAKAD, a. 2. Gräddad på glöd. *G-t bröd.*

GLÖDELD, m. 2. Eld af glödande kol.

GLÖDFAT, n. 3. Se *Fyrfat*.

GLÖDGA, glöddga, v. a. 1. 1) Göra glödande. *G. ett jern.* — Man säger i samma mening äfv. *G. upp.* — 2) *G. brännvin,* efter dess tillblandning med socker eller sirap och hvarjehanda kryddor antända det, då det blir mildare till smaken, sedan en del af dess sprithaltiga beståndsdelar afbrunnit. *G. vin,* efter dess tillblandning med socker, kryddor och äggula uppvarma det till kokhetta. — Part. pass. *G-d* nyttjas